

ligt. Og endelig paatrænger sig det Spørgsmaal: er der virkelig fra Ministeriets Side sørgt for, at en saadan Bygning, hvis den nu bliver bevilget fra Folkethingets Side, virkelig ogsaa bliver benyttet paa en fuldstændig hensigtsvarende Maade. Der staar jo i Motiverne til Lovforslaget, at Bygningen skal indeholde Plads til Akademiets Samling af Udstøbninger, Plads for Kunststudier og for en længe ønsket Udvidelse af Skolelokalerne. Men læg saa staar der: „ved Siden af disse bestemte Diemed frembyder Planen Muligheden for Oprettelsen af en Kvindestole, Muligheden af at virkeliggjøre de i Reglementet foreskrevne for Kunsten saa vigtige Studier i fri Luft efter Mennesker og Dyr“. Det er altsaa kun Muligheder, man opnaar, ikke bestemt Udsigt til en Kvindestole og ikke Udsigt til de nødvendige Studier i fri Luft. Hvad borger os altsaa for, at der ikke, naar vi have faaet denne Bygning færdig, da ligesaa lidt er Plads til Kvindestolen som nu eller til Studier i fri Luft, og da skulle vi atter til at bygge for at faae Plads til Kvindestolen samtidig med, at Akademiet sidder fuldt af Professorer. Man kan ikke værges sig mod det Indtryk, at Akademiet — jeg siger ikke nogen Enkelt herfor — efter hele den Maade, hvorpaa det gennem mange Aar er blevet bestyret, mere er blevet til en Slags Anstalt, hvor Professorerne og Folk, som paa en eller anden Maade staa i Forbindelse med Akademiet, faae en behagelig, sorgfri Tilværelse, end en virkelig Skole for Kunsten. Men ligesaa villig som Folkethinget selvfølgelig er til at støtte Kunsten, ligesaa villig er Folkethinget til at sørge for, at disse Friholiger skulle florere, navnlig naar det skal ske paa Kunstens Befordring, saaledes naar det er stuet til Dato, efter som det er den ved Friholiger bevirkede Mangel paa Plads, der f. Ex. har foranlediget, at Kvindestolen ikke har kunnet komme istand. Endelig kan man heller ikke ret se, om den Maade, hvorpaa Midlerne tilvejebringes, er fuldstændig forsvarlig. Finantsudvalgets Betænkning iaar gik ud paa Følgende: „En af de naturlige Betingelser maa være, at Udstillingsfonden stilles ubetinget til Akademiets Raadighed“. Jeg tillader mig særlig at fremhæve dette, fordi det ogsaa, naar man læser Motiverne, Tillæg A., Sp. 1530, kunde foranledige den Misforstaaelse, at Regeringen eller Ministeriet nu havde opfyldt samtlige de Betingelser, der vare stillede fra Rigsdagens Side for at gaa ind paa Planen, hvorved altsaa Rigsdagen paa en Maade vilde være bunden til at gaa ind paa samme. Det er aldeles ikke Tilfældet. Det er ganske vist, at Heibergsgaden er bleven forlangt, som det ønskedes, og at der er foreslaaet en Plan; men de øvrige Betingelser og navnlig de Betingelser, som udtrykkelig er udtalt gennem Finantsudvalgets Betænkning angaaende den nu gjældende Finantslov, ere ikke opfyldte, ikke en eneste af dem. Altsaa,

man faar megen Tvivl om, hvorvidt virkelig den Maade, hvorpaa Midlerne ere skaffede tilveie, er fuldstændig betryggende. Der staar i Motiverne, at udover dette, som Udstillingskomiteen har tilbudt at yde, vil Udstillingsfonden efter de Dplysninger, den har ladet indhente, og de Beregninger, den har ladet foretage med Hensyn til de Forpligtelser, der paahvile den overfor Akademiet, ikke kunne gaa. Det er Udstillingsfonden selv, som har ladet anstille Beregninger og selv ladet indhente Dplysninger om, hvorvidt den vil kunne betale mere, end den har budt. Det er ikke meget betryggende, thi man maa antage, at naar Udstillingsfonden siger, vi byde saa meget, saa er det dens Mening ikke at byde mere, og de Dplysninger, den skaffer sig, om den har budt nok, ville utvivlsomt føre til Overbevisning for den, at den ikke kan byde mere. Jeg ser ikke, at der fra Ministeriets Side er anstillet saadanne Undersøgelser og Beregninger. Paa den sidste Side staar der ganske vist, at man maa se hen til, at Udstillingsfonden har en Forpligtelse til at yde, hvad der tidligere paahvilede den ophævede Enkeltkasse, og at den ligeledes i 20 Aar og mere har givet Tilskud saavel til Kunstneres Efterladte, som til Kunstnere selv til et ikke ganske ubetydeligt Beløb, og derpaa bygger Ministeriet da, i Forbindelse med Forsikringen fra Udstillingsfonden om, at den har anstillet Undersøgelser og foretaget Beregninger, hvorefter den ikke kan byde mere, den Overbevisning, at den ikke kan yde mere. Jeg skal dog nu tillade mig at oplyse om, at disse Forpligtelser, hvorom her er Tale, og disse Ydelser, som Udstillingsfonden har gjort, ikke ere saa store, som det ved første Dicaft ser ud til. Udstillingsfonden eier nu vistnok ikke lidt over 300,000 Kr., og af disse 300,000 Kr. afholdes disse Forpligtelser. Men disse Forpligtelser ere, som jeg tillod mig at bemærke, ikke saa overordentlig store. Den Forpligtelse, der paahviler Udstillingsfonden til at yde, hvad der tidligere ydedes af Enkeltkassen, er, maa jeg antage, hvad der her i den summariske Oversigt over Udstillingsfondens Virksomhed i Trienniet 1873—76 opføres under Udgiftspost „faste Pensioner og Understøttelser“, 7,715 Kroner. Hertil kommer Gratifikationer til Kunstnere og Kunstneres Efterladte, 5,590 Kroner. Dermed er det forbi. Nu er det nok muligt, at hertil endnu maa henregnes Bestilling af Kunstarbejder, omtrent 1000 Kroner, men fuldt kan dette Beløb ikke medregnes, thi en Del af Arbejderne ere saadanne, der af Kunst-udstillingskomiteen ere bestilte til den nye Bygning, og altsaa komme denne til Gode. Hvorledes man end regner, er saameget vist, at disse Ydelser fra Udstillingsfondens Side, haade de, der paahvile den ifølge dens Forpligtelser ligeoverfor Akademiet, og de Ydelser, den har paataget sig til Støtte for Kunsten, ikke ere større, end at de kunne afholdes af Indtægterne af de aarlige Ud-